

ЕРИКА УФ
БЕЗДОМНО КУТРЕ

Превод от английски: Милена Лилова, 2002

chitanka.info

* * *

Да работиш като временно заместващ учител, се оказва по-тежко, отколкото си мислех. Не е като чисто и просто да запретиш ръкави и да си запланираш уроците предварително. Тази седмица преподавах ключово ниво 3, иди го разбери какво означава. И не разполагах с почти никакво време да си опресня знанията по предметите за всяко отделно равнище. На всяко от равнищата би трябвало да постигнеш разбиране, стремеж към познание и проява на въображение. Трябва да придадеш на уроците уелски аспект. Така че говорех за граници, взаимоотношения, за промяна.

Говорех до посиняване.

Възможно ли е науката да се представя чрез изкуството?

Дишането се осъществява, когато поетият въздух премине в белите дробове по все по-малки и по-малки тръбички, докато не достигне до миниатюрни въздушни мехурчета с големината на клетка, наречени алвеоли. Кислородът от въздуха преминава през клетъчните мембрани на алвеолите в кръвните капиляри, намиращи се от другата страна и също с големината на клетка.

Въздухът е от едната страна. Кръвта от другата.

А как се нарича пространството между двете?

Цветовете, формите и тъканта могат да се използват за създаване на движение. Достатъчно, за да порази зрителя.

Най-големият ми потрес след завръщането ми бе сблъсъкът с повсеместната употреба на уелския говор. Не просто някоя и друга фраза, докато прехвърчаваш покрай пътен знак, а цели абзаци. Страници, изпълнени с информация, съобщаваща уж същото, но не съвсем същото. Двойна работа.

Толкова време мина, откак се потопих в майчиния си език, че едва не се удавих през първите няколко дни. Не вярвах на очите си колко препратки се налага да правя по страниците на английски. Утешавах се, че чисто и просто не ми е ясен професионалният език, ала не беше така. Полека-лека обаче неяснотите се разсеяха и от вчера започнах да зачерпвам цели изречения в устата си, да ги въртя на езика си, да ги процеждам между зъбите си като горещ оризов пудинг. Не

съзнавах, че ги произнасям на глас, докато не вдигнах очи към слисаните лица на деветокласниците.

Уелският говор е на мода напоследък. Но Нюпорт е граничен град и пристрастията на жителите му са разделени на две. Да, Уелският флаг се вее по църквите и обществените здания. Да, Нюпорт има две места в Уелското събрание. Да, резиденцията на сегашния архиепископ на Уелс се намира в Нюпорт. Но макар пътните знаци да са на два езика, английският обикновено е на първо място. Наименованието на графството се колебае между Гуент и Монмътшър. А телевизионните зрители могат да хванат или Кардиф, или Бристол в зависимост от това накъде са насочени антените им.

Ако поискаш да научиш втори език в Нюпорт, това най-вероятно ще бъде английски.

Създавайки изкуство, човек използва знанията и схващанията си за творбите на другите, за да стимулира собствения си мисловен процес.

Докато бях малка, моето семейство си бе избрало да говори на уелски. Така настояваше майка ми. Тя твърдеше, че най-красивите приказки са измислени на уелски. Казваше се Айуен — ето още едно забавно уелско име. А пък на английски звучи още по забавно: означава Снежанка. И името на баща ми си го бива — Родри, т.е. царят или властелинът на кръга. Години наред не забелязвах нищо особено, докато не навърших шест — бяха си просто имената на моите родители. Двуетичните деца не правят разлика между езиците, а чисто и просто превключват от единия на другия от немай-къде. И тъй, когато бях на шест и мама извади румена ябълка от раклата с приказките и ми разказа за Снежанка и седемте джуджета, аз си помислих, че ми разправя за времето, когато се е омъжила за татко ми — Приказния принц, и как двамата заживели за вечни времена в Приказната земя и отишли при царя и царицата, за да се сдобият с мен — Дарил, „зеницата на очите им“.

И така и разказах на съучениците си на следващия ден. Те, разбира се, до един решиха, че съм мръднала. Оттогава уелският се превърна в моя тайна, та дори — в позорна тайна. Известно време дори отказвах да говоря на него въщи. Майка ми се вбеси и войната ни трая няколко месеца. А е трябвало да го очаква, да го предвиди.

Нали разбирате, Дарил не е уелско, а англосаксонско име.

В края на краищата постигнахме компромис. Но мама почина, когато бях на тринайсет, и оттогава ние двамата с татко някак не съумяхме да продължим да общуваме на уелски.

А после се преместих в Лондон.

Де да можех да тикна в дранголника всеки лондончанин, който ми е разказвал за ваканцията си в Уелс. Как влизал в еди-коя си кръчма и всички говорели на английски, но щом самият той си отворел устата да си поръча питие, местните хора преминавали на уелски ей така, колкото да му напомнят къде се намира. Да не говорим пък за хората, които се разкискват, щом произнеса „тенджера“, „четка за зъби“ или „тука“. Но най ме вбесяват шегаджиите, дето храчат и се изплюват в краката ти, щом ги наближиш — така се разярявам, та чак ми иде да скачам по главите им, додето мозъкът им не потече през ушите.

— Така се здрависвате вие на уелски — викат и се хият като маймуни.

Трудно е да се справяш с такива идиотщини в ежедневието си. Мнозина от уелците, които познавам в Лондон, дори не се и опитват, просто се отърват от произношението си и се сливат с околните. Един направо се изкара, че бил от Бърмондси. То и аз ако бях от Бари, щях вероятно да лъжа откъде съм. Забележете обаче, че аз не станах предателка. Нищо подобно. Вместо това, усвоила лондонските нрави, използвах произхода си като преимущество. Или поне така си мислех. Но като гледах татко и себе си на видеозапис миналата вечер, ми направи впечатление, че говоря като англичанка.

Повечето предмети се променят от ъгъла на светлината, която пада върху тях.

Вече съм цял месец тук и не мога да свикна с дружелюбието на тукашните хора. Ако в Лондон на улицата те приближи непознат, решаваш, че ще ти иска пари. В Нюпорт хората просто отбелязват колко е хубаво, че пролетта най-сетне е дошла.

Според мен, ако теглим чертата, ще се окаже, че няма черта — границите до една са се размили. Колкото повече се задълбочаваш, колкото по-внимателно се вглеждаш, толкова е по-трудно да ги откриеш. Дишането се осъществява като химическа реакция, при която се освобождава енергия. Или по-точно, когато енергията се трансформира от ограничената форма на химичната връзка в друга,

свободна форма. А що се отнася до това, всички ние и абсолютно всичко на този свят се състоим от енергия. Само енергия и нищо друго.

Джъстийн Пауъл! Пак се налага да ти правя забележка. Престани да замеряш съучениците си с глина и си седни на мястото. Веднага!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.